

**SALLY
ROONEYOVÁ**

INTERMEZZO

PŘELOŽILA ANNA ŠTÁDLEROVÁ

ARGO

SALLY ROONEYOVÁ

INTERMEZZO

Z anglického originálu *Intermezzo*,
vydaného nakladatelstvím Faber & Faber v Londýně roku 2024,
přeložila Anna Štádlerová.

Odpovědný redaktor Petr Onufer.

Jazyková redakce Anežka Dudková.

Korektury Martin Svoboda a Ludmila Böhmová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Grafická úprava a sazba Tomáš Cikán.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2024 jako svou 5 718. publikaci.

Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

První vydání.

ISBN 978-80-257-4615-8

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877

252 62 Horoměřice

tel: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

Aber fühlst du nicht *jetzt* den Kummer?

(„Aber spielst du nicht *jetzt* Schach?“)

Ale necítíš zármutek *ted*?

(„Ale nehraješ šachy *ted*?“)

— Ludwig Wittgenstein, *Filosofická zkoumání*

ČÁST PRVNÍ

To si snad chudák kluk ani nezasloužil. Ten oblek na funus. A navrch rovnátka: vrchol pubertální potupy. Člověk aby v takových situacích skoro litoval, že to sám zvládá mezi lidma s přehledem. Kluk v něm má svým způsobem omluvu, nebo minimálně někoho, na koho může upínat úpěnlivé pohledy, zatímco si povinně potřásá rukou s kondolujícími. Ivan Hrozný, pane na nebi. Je mu už skoro třiatdvacet. Těžko věřit, že dorazil v takovém obleku. Nejspíš ho má odněkud z charitativního sekáče, kde to smrdí zatuchlinou, zaplatil za něj v hotovosti, narval ho do recyklovatelné igelitky a odvezl si ho na kole. Ano, takhle to určitě bylo, takové okolnosti uvedly oslnivě odporné kvádru v soulad s osobností jeho o deset let mladšího bratra. Ne že by úplně postrádal styl. Jeho absolutní nezájem o materiální svět má svým způsobem šmrnc. Fešák – a inteligentní, prohlásila jednou jakási tetička. Platilo to jim oběma. Anebo že by Peter byl fešák a Ivan inteligentní. No tak teda asi dík. Přejde po Watling Street k bytu, co není byt, k domu, co není dům, jedenáct nebo snad dvanáct dní po pohřbu, už je zpátky. Už zase pracuje, i když tomu moc nedává. Nebo každopádně už zase chodí k Naomi. A co asi bude mít na sobě, až otevře. Vyjde schody, vytáhne mobil z kapsy, chladný displej se mu rozsvítí pod prsty a reaguje na jeho dotyky, píše. Jsem venku. Večery už se krátí a ona nejspíš zase chodí na přednášky. Neodpoví, ale zobrazí si zprávu, a pak ta známá posloupnost, povědomý a pro něj už nepřímý vzrušující sled zvuků za dveřmi, jak Naomi stoupá po starých schodech ze suterénu do předsíně. Vytrénovala si ho, klasický podmíněný reflex: proč mu to dochází až teď? Vždyť

na to stačí zdravý selský rozum. I když ne. Spíš normální zkušenosti. Vztah paměti a pocitů. Otevírají se dveře.

Čau Petere, pozdraví.

Kašmírový crop top, tenký zlatý řetízek. A černé tepláky se zúženými kotníky. Bez gumy, to nesnáší. Bosé nohy.

Můžu dál? zeptá se Peter.

Po schodech dolů k ní do pokoje, nikoho jiného nevidí. Na zdi světelné tečky od žároviček na řetězu. Zuje si boty, nechá je u dveří. Na neustlané posteli otevřený notebook. Aroma voňavky, potu a konopí. Kde ve vzduchu se mísí, co v nás hárá. Závěsy jako vždy zatažené.

Kdes byl? zeptá se.

No, musel jsem bohužel něco zařídit.

Dívá se na něj, pak pohled odvrátí a odfrkne si. Ještě sis chtěl před koncem léta zajet na dovču, co? opáčí.

Naomi, kočička, broukne mile. Umřel mi táta.

Ohromeně se na něj otočí a vykoktá: Umřel... Pak umlkne. Ježíš, dodá. Do prdele, proboha, Petere. To mě strašně mrzí.

Můžu si sednout?

Posadí se spolu na matraci.

Kristepane, hlesne Naomi. A pak: Jsi v pohodě?

Jo, asi jo.

Naomi se dívá na chodidla svých nohou překřížených na matraci. Černá od špíny, která ale nikdy nepůsobí úplně špinavě. Chceš o tom mluvit? zeptá se.

Ani ne.

A co tvůj brácha?

Ivan, pomůže jí. Víš, že jste asi tak stejně starý?

Vím, tos říkal. A že nás seznámíš. Je v pohodě?

Peter se usměje, láskyplně, neodolatelně, a aby to náhodou nevypadalo, že se s neodolatelou láskou usmívá na Naomi, věnuje úsměv jakoby ironicky vnitřní straně vlastní natažené ruky. Jo, brácha – já vlastně vůbec nevím. Co jsem ti o něm říkal?

Nevím, něco jako, že je „specifickéj“.

Jo, je úplně divnej. Tvůj typ to fakt není. Myslím, že je trochu autista, i když se to už nesmí říkat.

Může, pokud je fakt autista.

No ne, diagnostikovanéj není. Ale je to šachovej génius, takže asi tak. Peter si lehne na postel a zadívá se do stropu. Nevadí? dodá. Za chvilku musím zase vyrazit.

Mimo jeho zorné pole mu Naomina ústa odpoví: V pohodě. Odmlka. Pohrává si se švem jejích tepláků. Lehne si vedle něj, hřeje, teplý dech, vůně kávy a něčeho dalšího. Má teplá prsa, cítí je pod kašmírovým tílečkem. Koupil jí ho on, nebo možná stejné v jiné barvě. „Pařížská šed“. Dovolí mu dotknout se bříšky prstů jejího navlhlého podpaží. Vápenatá vůně deodorantu jen kamufluje skryté, vydatné aroma potu. Holí si jenom lýtka, jinak skoro nic. Jednou jí řekl, že za jeho časů se vysokoškolačky nechávaly depilovat v rozkroku. To ji rozesmálo. Prý jestli si teď má jako připadat blbě. Ale vůbec ne, odpověď. Jen je to zajímavěj vývoj sexuální kultury. Naomi se pořád něčemu směje. Nultý léta musely bejt teda masakr. Stejně se ti to líbí. To je pravda, líbí. Na její ledabylosti je něco smyslného. Studené nohy. Chodidla věčně černá, jak se tu po tom krcálku šourá polonahá, kouří brko a přes reproduktor s někým žvaní po telefonu. Teď něžně zašeptá: Je mi to moc líto. Prsty pod kašmírem. Klíží se mu oči. Takhle je všechno malátné, snové. Její kůži nevidí, ale cítí ji pod rukou, je jemná, ochmýřená, skoro sametová. Zeptá se, co dělala, zatímco byl pryč. Žádná odpověď. Znovu otevře oči a střetne se s jejím pohledem.

Takhle, řekne. Je mi to blbý. Ale před pár tejdny jsem musela něco vyřešit. Potřebovala jsem jenom prachy, kvůli škole, na učebnice. O nic nešlo.

Pomalu přikývne. Aha, odpoví. Oukej. Kdybych to věděl, mohl jsem ti pomoci.

No jo, opáčí. Neodpovídal jsi mi na zprávy. Zkřiví ústa do smutného úsměvu. Promiň, dodá. O tvým tátovi jsem samozřejmě nevěděla.

Neřeš to, odpoví. Já zase samozřejmě nevěděl, že potřebuješ peníze.

Ještě chvíli se na sebe dívají, je jim trapně, nepříjemně, cítí se provinile. Pak se Naomi otočí na záda. Stejně o nic nejde, pokračuje. Ani jsem nemusela nic dělat, ty fotky byly buhvíjak starý. Peterovi připadá vlastní tělo těžké a znavené a zavře oči. Asi jeden z chlápků, co jí slintají pod každou fotkou. Ten, jak jí pod všechno přidává emoji s opicí se zakrytýma očima. Nebo trapnej ženáč s kreditkou, o níž manželka neví.

To s tvým tátou je strašný, hlesne Naomi. Kdy byl pohřeb?

Minulej tejden. Před čtrnácti dny.

A všichni tvoji kamarádi tam šli?

Odmlčí se. Všichni ne, odpoví. Po další odmlce: Sylvia. A pár dalších.

Tos mě tam asi nechtěl.

Otočí se, dívá se na ni z profilu. Plné rty pootevřené, sprška pih přes lícni kost. Na uchu odlesk stříbrného cvočku. Krása a mládí samo. Taky ho napadne, kolik ten chlap tak zaplatil. Asi ne, no, odpoví. Nechtěl.

Nepodívá se na něj, jen se zakření. Čeho ses jako bál? Že to zkusím na kněze nebo co? S dovolením jsem už jako na pár pohřbech byla.

Spíš jsem myslel, že by se lidi asi ptali, kdo jsi. A co bych jim na to říkal, že jsi kamarádka?

Proč ne?

To by mi nikdo nevěřil.

Tak dík, odfrkne si. Jako že nevypadám dost nóbl na to, aby ses se mnou kamarádil?

Nevypadáš dost staře.

Teď se kření s jazykem mezi rty. Ty to nemáš v hlavě v pořádku, vid', oznámí mu.

Já vím, ale ty taky ne.

Zamyšleně se protáhne a pak si opře hlavu o ruce. Nemáš ty náhodou holku? zeptá se.

Chvilí mlčí. Naomi na tom zřejmě stejně nezáleží, a proč by mělo. Uvažuje, že odpoví: Měl jsem, kdysi. Možná by jí o tom teď mohl povědět, hm. O pohřbu a o tom, co následovalo. Ne že by se něco stalo. Jen pocit, vzpomínka na pocit, v podstatě nic. V autě bezděky připitoměle zamumlal: Nenechávej mě samotnýho s Ivanem, prosím tě. Proto s ním zůstala. Jediný důvod. Ve svém dětském pokojíčku se k ní pak tiskl jak puberták. Milosrdná tma, nemusel se jí dívat do očí. Spala vedle něj, to bylo všechno. Nic k vyprávění. Ráno vstala před ním. Tlumený rozhovor s Ivanem v kuchyni, slyšel je z odpočívadla. O čem si tak mohli povídat? Pro jezdce to byla na d5 výhodná pozice, vid? To by jí navíc bylo podobné. Takhle ho podporovat. Co to má za smysl.

Kdybych měl, myslíš, že bych se scházel s tebou?

Otočí se k němu a konečkem prstu se dotkne tenkého zlatého řetízku na krku. Protože to nemáš v hlavě v pořádku, vzpomínáš? řekne.

Ano, vzpomíná, a při vzpomínání se dotkne jejího drobného obličejce a položí jí dlaň na čelist. Ona se mu snad vysmívá. Ano, samozřejmě, ale je v tom ještě něco? Když v létě přinesl na její narozeninovou oslavu šampaňské a ona přitiskla namalované rty k lahvi a napila se přímo z ní. V kuchyni mu její kamarádka Janine sdělila: já myslím, že tě má ráda, Petere. Tak samozřejmě, je jiný než ostatní. Zamlouvalo se mu, že to s ní nebude jen tak. Když dorazila do baru v kratoučkých stříbrných šatíčkách, vlasy skoro po pás, piercing na nose se jí v tom osvětlení červeně třpytil. Její kamarádi mu ukázali tu webovku, prý jestli je to legální. Poslala je do prdele. Co mu to ukazujete. Pak po něm loupla pohledem: pudová inteligence. Jenom mezi nimi, tehdy to pochopil. Je jiný než ostatní. Chlápci, co jí na internetu posílají nepřčetné výhružky sexuálním násilím, debilní kurvo, zabiju tě, podříznu ti krk. Projíždí jejich zprávy a směje se. Takovej cringe, no to mě poser. Strach je pod její úroveň. Kdyby na to přišlo, chtěla by se

i při umírání, ví to skoro jistě. Je blbec, že jí neodpověděl na zprávy. Některé navíc fakt hezké. Jeho smůla. Přemýšlí, jak moc asi potřebuje peníze, a najednou mu je – jak? Asi stydno. Jako obvykle. Naomi si lehne obličejem dolů, opírá si hlavu o paže. Známa choreografie, kterou si nacvičovali jak spolu, tak s jinými. Čí rty moje rty líbávaly. Mohl by říct, že nikdo další není. Někdo je, ale není. Promiň. Miluju tě. Ji. Vás obě. Neřeš to. Neříkej to. Ježíši, neříkej to. Ježíš nám říká, abychom se všichni milovali navzájem.

*

Teprve vychází z jejího domu a už je devět. Devět nula čtyři. Navíc je trochu mimo, protože si pak ještě zahulili. Vyťuká do bílé cihličky: 20 minut zpoždění, promiň. Kolem zářivého displeje houstne studená tma. Stromy nad hlavou tiše kývají větvemi, okolo projede tramvaj s tvářemi v oknech. Zamkne telefon, zapne kapsy. Noční James's Street. Musí přidat do kroku, aby stáhl zpoždění. Ale není to krása, procházet se o svěžím zářijovém večeru dlouhým svižným krokem po ztichlé dublinské ulici. Je v nejlepších letech. Má povinnost si tyhle pomíjivé radosti užívat. V příštím okamžiku by klidně mohl umřít. Děje se to pořád. Jen pětasedesát, říkali všichni, to ani nebylo žádný stáří. Peter je přesně v polovině, třicet dva let a šest měsíců. Takže z tohoto úhlu pohledu střední věk. Hrůza, jak to utíká. Ne, bude říkat, táta už bohužel nežije. Lidi ho samozřejmě politují, ale v šoku nebudou. Pro Ivana to bude jiné. Z něj je prakticky sirotek, vzhledem k tomu, jak o něj „pečuje“ matka. Jaktěživ nepochopí, proč si tihle dva pořizovali děti. Na pohřbu Peterovi pošeptala: Ten vypadá. A ačkoliv Ivan skutečně vypadal nemožně a Peter si to sám několik vteřin předtím říkal taky, opáčil: Tak vzhled asi nebylo to hlavní, na co tenhle tejden myslel. Christine se na něj podívala úkosem. V elegantním

tmavomodrém kostýmku z merino vlny. Ty ses oblíct zvládl, odtušila. Takhle je to s ní pořád. Odvrátil od ní oči a sledoval Ivana, jak zoufale okouní u stolku se sendviči. Jo, odpověděl. Dík. Teď míjí starou banku, zamíří do Thomas Street a v kapse u boku mu zabrní Sylviina odpověď. Dřív měl vlastně pro její zprávy nastavený speciální tón. Když ještě. Dublin in the Rare Old Times a vůbec. Nemůže si tu melodii vybavit. Ani co měl za mobil, jak se mu držel. Dneska už by to asi byl křáp, určitě se už ani nevyrábí. Ještě jednou ten zvuk slyšet, napadne ho. Cítit, že se jeho život někde uchoval, neupadl v zapomnění, nýbrž se stále soustředí okolo něj, obklopuje ho a brání. Ranní jízdy autobusem na meziuniverzitní turnaje. Přípravy na finále v postranní chodbě, zatímco obecenstvo čekalo na svých místech. Páreček rekordmanů. Samozřejmě je neměli rádi, ani jednoho z nich. Zamilovaní jeden do druhého i do sebe sama. Zpráva na zamykací obrazovce: Nevadí. Jedls něco? Praktická žena. Určitě má na sobě pořádné boty a ten svůj teplý tvídový kabát. Ne. Jen o něj má starost, nic víc. Dvacet minut zpoždění a ji zajímá, jestli večerel. Dvacet pět minut. Navíc není hloupá, to ani omylem. Někdy si myslí, že ji povaha a rozsah jejího utrpení osvobodily od frustrovanosti malichernými, každodenními nepříjemnostmi. Půlhodina zpoždění, tak co. Když jste co týden ve špitále s jehlou v paži, asi vás to až tak nerozhodí. Slyšíte, jak o vás za závěsem rozmlouvají doktoři. Žena, třicet dva let. Chronická neustupující bolest po traumatickém úrazu. Autonehoda. Ne, děti nemá, žije sama. Jak tiše žila. On osobně by radši umřel než žít takhle. Žádné průtahy, rychlý konec. Ona určitě ví, že si tohle lidi myslí. I o něm to možná ví. Ale člověk si prý zvykne na všechno. I na to, že se starým požitkářským životem je konec, ten už se nikdy nevrátí: přijmi to, nebo si lži do kapsy, ve finále je to jedno. Vůle žít je o tolik silnější, než lidi tuší. Vlastně má smrt trochu za sebou. Smrt, kterou přežila ze zdvořilosti, z úcty k ostatním,

z nesobecké lásky. I Ježíš přežil svou smrt. A byl za to uctíván a veleben.

Míjí uměleckou průmyslovku, před níž se to hemží studenty a studentkami v džínových bundách, umělohmotných kozačkách a potrhaných punčocháčích. Beztvaré pobledlé tváře dospívajících se vznášejí ve světle pouličních lamp. Dívají se na něj, ví to. Fešák – a inteligentní. Pobaveně okolo nich projde. Jedna hlava se za ním otočí. Dobře dělá, žijeme jen jednou. On už má možná půlku života za sebou. Dopřeje si ohlédnutí s úsměvem. Není ani moc pěkná, ale co už, a také ona se křivě usměje. Aspoň půlhodina zpoždění. Naomi by z toho lezla po stěnách. Bože, chlapi jsou prasata. Vypadala tak na šestnáct. Jo ták, to už se nesmím ani usmát? No jo, ale na dítě. On se na děti náhodou usmívá. A na starší lidi. Obecně rád působí přívětivě. Někdy se usmívá i na muže. I když jinak. To teda neusmíváš. Ale jo, když je důvod. Třeba je špatně slyší nebo do nich omylem vrazí a tak. Ano, usmívá se. Na své rivaly a nepřátele. Ty chlapy nesnášíš víc než já, trvá si na svém Naomi. S tím se samozřejmě nedá nesouhlasit, vzhledem k tomu, že ona s nimi dobrovolně leze do postele. Peter spí jenom se ženami, které jsou mu sympatické. Sympatická je nakonec většina žen. Zato chlapi, jak každý ví, jsou prasata. I když všichni ne: jeho otec ne. A Ivan? To je taky něco jiného. Dřív ho považoval za bezpohlavního tvora jako z učebnice biologie. Beztvarou amébu plovoucí ve sklenici. Pak si Peter jednou přivedl domů na večeři přítelkyni a přistihl bratra, jak zírá. Tvůj brácha je trochu zvláštní, co? No jo, promiň. Myslím, že ses mu líbila. Na univerzitě se pak samozřejmě skamarádil i s holkama. Ale ty jeho kámošky jsou – no, to je fuk. Ne, dořekni to. Co jsou? Ošklivý? To ne, vzhledově jim nic nechybí. Co do obličejový symetrie jsou některý i docela přitažlivý. Jen prostě nemají vkus. Naomi by byla vzteky bez sebe. A ke všemu seš snob. Ale je to snobství? Protože o penězích to vůbec není, ani trochu. Černé tepláky se zúženými

kotníky, gumu nesnáší. A cokoliv po kolena taky nesnáší. Má totiž oko. Ivanovy kamarádky nejsou ošklivé, vůbec ne, ale to jejich oblečení. Hrůza děs. A jak se vyjadřují, jak gestikulují. Možná to je svého druhu snobství. Samozřejmě jde o vysoce inteligentní mladé ženy. Matematicky a šachistky. Žádná z nich nejevila o Petera sebemenší zájem, což bylo vzájemné. Některé z nich byly vlastně možná zamilované do jeho bratra. Usměje se tomu. Nezdálo se, že by brácha jejich city opětoval, ale co on ví. Na krásnou Giulii každopádně zíral. Zelená hedvábná blůzka, tři vrchní knoflíčky rozepnuté. Perleťové. Bílé smějící se zuby, zdravý hlasitý římský smích. Teď miji katedrálu Nejsvětější Trojice, jejíž noční osvětlení odbarvuje kamenné zdi do šedožluta. Napíše jí: Už jsem skoro tam. Nejedl jsem, co ty? A co ona. Sylvia. To tedy netuší. Vlastně nikdy moc pohledná nebyla. Krása ostatních se vedle ní zdá nadbytečná. Její drobný, nevýrazný obličej. Oblékat se samozřejmě umí. Občas od ní čerpá inspiraci na možné dárky pro Naomi – roláky, barevné hedvábné šátky, nepromokavý plášť po kotníky. Pak si samozřejmě uvědomí, jak hloupě by to vypadalo: hezká holka nastrojená jako nějaká postarší madam. Staromódní, prudérní. Zato Sylvia tak nikdy nepůsobila, ani vzdáleně. Na jaře šel na její přednášku. Štíhlá žena hovořící k sálu o prozaických formách v osmnáctém století. Všechny oči upřené na ni. Jasný, hluboký hlas. Kontraalt. Kromě toho žádný zvuk. Když výklad dokončila, dobré dvě stovky posluchačů začaly tleskat, a ona se usmívala a přikyvovala, zřejmě na to byla zvyklá. Charisma jak blázen. Měl sto chutí jim říct: Já se s ní znám. Chodil jsem s ní. Probůh, to by byl trapas. Jestli vám připadá zajímavější její výklad o milostný próze, měli byste ji vidět v posteli. Teď už to ale nejde. Nemůže. Moc to bolí. Zase vibrace. Našla volný stůl v italské restauraci ve čtvrti Temple Bar, tady je lokace v mapách, co on na to? Napíše: jsem tam za 5 min. Noční Lord Edward Street, kráčí směrem k univerzitním branám. Dějišti dávných

románků, opileckých tahů. Pamatuješ, jak jsi ve čtyři ráno blil před Mercantilem. Večer po udělování stipendií. Ještě kluk. Mísí paměť a touhu. Temné, vzpomínané cesty. Hřbitov mládí.

*

Čekají na účet, povídají si, on nepřítomně žvýká poslední kousek měkké, mastné focaccii. Ani si neuvědomoval, jaký má hlad. A pak ty těžké závěsy, voda s ledem, světlo svíček, to všechno povzbuzuje chuť. Už je to tu zase: podmíněné reflexy. Sedí naproti němu a pije vodu. Nepatrný pohyb svalů na bílém krku, polyká, pak odloží sklenici na stůl a zeptá se: Co uděláš se psem?

No jo, ježíš, odpoví. Já nevím. Christine ho pohlídá do – nevím dokdy. Možná do příštího pátku? Nebo do pondělka. Musíme to nějak vymyslet.

Číšník se vrátí s účtem a Peter vytáhne z peněženky kartu, ne ne, on to zaplatí, a vytuká pin. Po jídle je mu lépe, volněji. Teprve teď mu dojde, jak je unavený. Efekt její přítomnosti: balzám na nervy. Uvědomuje si i další pocity, zatímco v teplém šeru restaurace čekají, až jim číšník přinese kabáty. Kdysi byl přesvědčený, že život musí k něčemu vést, že všechny nevyřešené konflikty a otázky povedou k nějakému převratnému vyvrcholení. Na podobných, povážlivě nepřezkoumaných přesvědčeních vystavěl svůj život, svou osobnost. Iracionální lpění na smyslu. Na tom ještě není nic špatného, člověk se aspoň zamyslí nad smysluplností svých činů a tak dále. Nemohl by ráno jít do práce, kdyby si nemyslel, že něco má význam kvůli něčemu, co má význam kvůli něčemu. Ale k čemu to všechno směřuje. Ke konci bez závěru. Číšník drží Sylvii kabát a Peter je pozoruje. Už je klidnější. Naladil se na střízlivější pocity. Za jakých podmínek je život snesitelný? Ona to bude vědět. Zeptej se jí. Ne.

Venku je po dešti, na mokré ulici se odrážejí střípky rozptýleného světla lamp, semaforů a výloh. Prázdné krabice od pizzy pohozené u protějšího domu jsou rozmočené. Doprovodím tě domů. Uvazuje si šálu. Děkuju. Vezme ho pod paží. Lehoulínká, křehká ručka. Prsty v záhybech jeho bundy. Byl jsi u Naomi? Jak se má? Dobře. Jo. Vracejí se k Dame Street. Máš ji rád. Jo. Mám ji rád, vážně moc, fakt jo. Skoro se mu chce a zároveň nechce Sylvii říct, co se stalo, co zase Naomi a vůbec. Ty fotky a tak. Proč, z jakého důvodu? Aby jí dokázal, že s tím nemá problém: s ní, s těmi ostatními, prostě je to v pohodě. Ty dnešní vztahy. Anebo aby z ní vymáčkl trochu soucitu. Sexuální ponížení, třeba ji to i malinko vzruší. Znovu se ptá, jak to má Naomi s bytem. Majitelé domu, kde žije, si ještě před pandemií obstarali na původní obyvatele soudní příkaz k vystěhování. Nájemníci se shodou okolností fakt odstěhovali, nikdo z nich tam už dneska nebydlí. Z právního hlediska nemají nárok tím starým příkazem vyhnat i současné obyvatele domu, přitakává Sylvia, ale stejně. Kdo jim v tom zabrání. Stát se to může. Policajti se podívají na papír, adresa bude sedět, a klidně je tam pustí. Radši na to ani nemyslet. A přitom když se jim pokusíš prokázat neplatnost toho příkazu a půjdeš na to přes právníky, jenom jim zavdáš důvod, aby si opatřili novej příkaz, a pak už budeš fakt v prdeli. Protože oni tam vážně jsou ilegálně, to nikdo nepopírá. Takže je lepší na sebe neupozorňovat a doufat, že na to majitelé zapomenou. Stejně musej mít bůhvíkolik prázdných baráků, nejspíš sami ztratili přehled, pijavice hnusný. Tenhle rozhovor spolu už vedli mnohokrát a stejně jako vždy jsou i dnes ve shodě. Byli by v ní už jen čistě z ideologických důvodů, oba jsou plně platící členové téhož svazu nájemníků, a Sylvia dokonce předsedá jedné z pracovních skupin. Peterův nyní už osmiměsíční sexuální a neoficiálně i finanční vztah se ženou, která ilegálně obývá cizí nemovitost, je z právnícko-filozofického a společensko-politického hlediska